

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 11 – GODINA 2023.

Šutnja je zlato

Šutnja se često smatra neprihvatljivom ili neugodnom, pogotovo u svijetu koji voli buku i brbljanje. Međutim, često zaboravljamo da je šutnja izuzetno važna i korisna. Mnogo puta smo bili svjedoci nekih situacija u kojima je šutnja bila od presudne važnosti; na primjer kada netko želi reći nešto što bi moglo povrijediti nekoga ili kada treba zadržati povjerljive informacije. U tim situacijama šutnja može zaštititi odnos, izbjeći svađu te pomoći u održavanju povjerenja. S druge strane, nedostatak šutnje može dovesti do pogrešnih zaključaka, nerazumijevanja, povrijeđenih osjećaja, narušenih odnosa i sl. Često se ljudi i ne izražavaju jasno što dovodi do nesporazuma i problema. U takvim situacijama šutnja bi bila bolja opcija jer bi pružila dovoljno vremena da se razmisli i pokuša pronaći bolji način za rješavanje situacije.

Umijeće šutnje je izuzetno važno za svakoga od nas na ovom svijetu. To ne znači da bismo trebali uvijek šutjeti, već da bismo bili svjesni trenutka i odabrali najbolju opciju za razgovor s obzirom na situaciju u kojoj se trenutačno nalazimo. Također moramo naučiti slušati, razumjeti i prihvatiti druge ljude, a ne samo govoriti i izražavati samo sebe. Kada uspješno primijenimo umijeće šutnje, možemo izgraditi bolje odnose, izbjeći nevolje te očuvati mir i ugodnost u svom životu. Zato sljedeći put kad se nađemo u situaciji u kojoj bismo trebali birati između riječi i šutnje, razmotrimo prednosti i mane svake opcije prije donošenja odluke jer je šutnja zlato koje često može donijeti više koristi nego bilo koja druga opcija.

Ratko Barač, 7.c

Ana Jelaska, 6.b

Ljubičica

Ljubičica je sitan i nježan cvijet. Ima pet latica koje se prelijevaju u nijansama ljubičaste boje. U sredini joj je smješten mali žuti tučak. Stabljika joj je kratka i tanka, a okružena je velikim srčolikim i nareckanim listovima koji su zelene boje. Ljubičica ima ugodan, jak i opojan miris. Cvjeta u rano proljeće na livadama, u šumama i vrtovima. Iako nije zaštićen cvijet, nije ga lijepo brati, uništavati, gaziti i čupati. Ljepše je kad raste i krasi prirodu.

Petra Božanić, 2.b

Lena Kalašić, 8.c

Visibaba

Visibaba raste na livadama, u šumama i često se krije u grmlju. Ona je malen i nježan cvijet koji slični na zvono. Stabljika joj je uska, a cvijet joj pada prema dolje. Visibaba nema miris. Ona je zaštićena biljka koju se ne smije brati.

Marijeta Cipci, 2.b

Proljeće u mojoj ulici

Budući da je ovo moje prvo proljeće u ovoj ulici, počela sam u zadnje vrijeme primjećivati neke promjene. Iza moje zgrade stoji jedan vrt, a ispred stoji komad zemlje u koji zalaze mačke.

Prvo što primijetim dok izlazim iz zgrade, dvije su male palme i visoka trava koju nitko ne kosi. U cijeloj ulici miriše cvijeće i osjeti se pelud u zraku zbog kojeg uvijek kišem. Vrt iza zgrade nitko ne obrađuje, a tamo još uvijek rastu najukusnije mandarine koje sam ikad probala. Trava u vrtu je viša od mene i jedanput sam se tamo skoro izgubila. Naime, moja sestra i ja se često tamo igramo skrivača. Za razliku od naše zgrade, zgrada preko puta je uređena i njihov vrt je lijep i uredan. U drugom dijelu ulice dograđuje se kat na zgradi zbog čega je većinu dana bučno. Navečer bude vrlo tiho i ponekad čak možeš čuti tri mala ježa koja se uvijek igraju ispred zgrade i četiri mačke koje ih uvijek straše i tjeraju.

Iako je ulica pokraj ceste u Vukovarskoj, u njoj je tiho jer je uvučena. Proljeće u ovoj kući mi se definitivno više sviđa nego u prošloj jer nije direktno ispred ceste pa prašina ne ulazi kroz prozor i jer ima više znakova proljeća.

Cvita Mimica, 6.a

Proljetno buđenje

Ja sam topao. Došao sam iz šume. Dotaknuo sam isušenu travu i pretvorila se u prekrasnu livadu s prvim proljetnicama. Prije mene ovdje je bila zima. Jutarnjom rosom probudio sam cijeli grad Split. Ljudi su me dočekali jako sretni. Probudio sam medu i žabe. S vrhova planina otopio sam snijeg i led. Bit ćemo zajedno do lipnja, dok me ne zamijeni vruće ljeto.

Dean Marlo Kružić, 2.c

Marija Belamarić, 4.a

Opis rode

Rode su velike ptice. Postoji puno vrsta roda izvan moje države. Velike su tako da kad stanu u vodu, ne smoče perje. Imaju velik kljun da lakše ubiju ribu. Neke vrste roda možemo vidjeti u gnijezdima na kućama, a neke ne. Bijele rode pronalaze hranu za svoje mlade. Hrane se žabama, zmijama, kukcima, puževima, rakovima, ribama... Najviše ih ima u nizinskoj Hrvatskoj. Uvijek me fasciniralo kako lete na jug.

Duje Jurko, 4.a

Proljeće

Proljeće sam ja.
Procvjetala sam livade i zelene šume.
Sve sam prolistala.
Iz šume sam došla.
Posadila biljke i cvijeće.
Dok sam spavala, zima mi je sve smrzla.
Dotakla sam svojim toplim rukama i sve se razbudilo.
Probudila sam ljubice i jaglace.
Volim što sam proljeće.

Linda Bolotin, 2.c

Jakov Purišić, 4.a

Moja mama

Moja mama se zove Silvana. Ona je hrabra, marljiva i uporna. Uči me razmišljati svojom glavom i kako prepoznati što je dobro, a što je loše. Mama proučava sve što se tiče zdravlja u mojoj obitelji i uvijek donosi prave odluke. Ona se ne boji govoriti i raditi drugačije od onoga što vidi na televiziji. Htjela bih biti kao moja mama kad odrastem.

Stella Džinkić, 2.a

Marta Vukšić, 5.a

Nije lako biti roditelj

Ja sam roditelj tinejdžera. Znam, jako težak posao. Nikada moj 50 godina dug život nije bio teži; sve dok se moj sin nije pretvorio u čudovište. Malo želi, malo ne želi, malo voli, malo mrzi, malo sve, malo ništa. Njegov život je kao emotivni vlak smrti.

Svaki moj dan je isti: dođem s posla sav umoran i iscrpljen samo da vidim svoga sina u najčudnijoj mogućoj pozi dok tipka na mobitel i viče. Ogovara poznate osobe sa svojim prijateljima koji imaju isti mutirani glas kao i on. Prekrižim se i krenem u svoju sobu. Pritom pitam svoju ženu, koja je izživcirana zbog loših ocjena našeg sina: „Što je za ručak?“ Kao i uvijek, ona me ne čuje zbog svojih nesuglasica s našim voljenim sinom. Nakon ručka sin otide spavati dok žena i ja gledamo svoje najdraže serije. To je vrijeme u domu kada nas to derište ne može više nervirati. Nekada u sebi zaželim da samo nestane, ali onda mi se u pamćenju javi slika njega kada nije išao čak ni u školu, kada je bio veselo dijete, razigran, vani po cijele dane igrajući se i pričajući sa svojim prijateljima bez da ogovara ikoga. Ovo je faza koja će proći, ali definitivno će ostaviti mrlju na mom životu. Nadam se da će ovo mračno razdoblje što prije doći kraju, ali u koju će se on školu upisati s ovako lošim ocjenama? Ove su mi misli uništile predvečer i san. Ja sam polovina njegovog uspjeha, u ovom slučaju polovina njegovog neuspjeha. Moj život je koma u ovom trenutku. Živim ga samo da živim; bez putovanja, smijeha, obiteljskih okupljanja i raspravljanja o normalnim temama sa svojim sinom.

Ovo je moj način života već dvije godine, mislim da bi uskoro tome trebao doći kraj. Kaže se da bolestan čovjek ima samo jednu želju, a to je da ozdravi. Ista je situacija s roditeljima tinejdžera, a to je da im se sin konačno pretvori u razumnu, stabilnu i dragu osobu.

Andrej Šagolj, 7.c

Majka je ljubav
koja svijetli u tami.
Ona je sunce
koje me mazi.
Svu bi mi sreću dala
jer sam još mala.
Moja majka mi je sve
i jako volim je.

Marta Grčić, 6.a

Iva Dora Jeličić, 5.b

Moj tata

Moj tata je visok i mršav. Ima crnu kosu i velike smeđe oči. Uvijek je nasmijan. On je trener i bavi se treninzima. Kad dođe kući, pomaže mami, čuva mene, moju sestru i braću. Tata sa mnom svašta radi. Vodi me u šetnju i u vožnju biciklom. Naučio me preskakati vijaču i skakati s mola u more. Pomaže mi u učenju, posebno u matematici, a najviše volim kad mi prije spavanja pročita priču. Sretna sam što imam tatu. On je za mene najbolji tata na svijetu.

Debora Mustapić, 2.a

Kada odrastem želim biti...

Želim biti teta u vrtiću jer volim djecu i mislim da bih bila dobra u tom poslu. Voljela bih biti i pjevačica jer me pjevanje veseli i zabavlja. Sigurno bi bilo lijepo stajati na pozornici i pjevati pred publikom. Možda bih voljela biti i informatičarka, ali o tome još uvijek ne znam dovoljno, tek učim. Za sada mi se čini zabavno zanimanje.

Hana Voloder, 2.a

Moj ljubimac Pepko

Oduvijek sam htjela kućnog ljubimca. Prvo sam počela sa psom. Onda je na red došla maca. Kasnije smo mama i ja htjele kornjaču. Brat i tata su rekli da oni žele magarca... I nikako da se svi složimo. Napokon smo se dogovorili i u naš dom je stigao zamorac Pepko. Ima smeđe oči i bijelo-crnu mekanu dlaku. Ima kavez, igračke i kućicu. Voli se provlačiti kroz tunele. Često jede; trava mu je najdraža. Ima i transporter da ga možemo nositi kad idemo negdje. Volim ga maziti i paziti. On je moj kućni ljubimac i puno ga volim.

Nina Martić, 2.a

Šutnja

Šutnja je pojam koji često pogrešno shvaća mnogo ljudi. Misle da je to samo nedostatak zraka ili riječi, no šutnja je nešto puno više. Šutnja je stanje uma i moćan alat za otkrivanje svojih pravih osobina; za šutnju možemo reći da je samoća koja je neophodna za razumijevanje i poboljšavanje osobe. Kako bismo razumjeli snagu šutnje, prvo moramo shvatiti loš utjecaj buke s kojom se suočavamo u svakodnevnom životu, u životu gdje to ponekad utječe loše na naše zdravlje. Beskrajno bombardiranje informacijama može stvoriti osjećaj preopterećenosti što dovodi do osjećaja stresa pa čak i depresije, no šutnja nam omogućuje da se oslobodimo toga. Konačno, šutnja nam omogućuje da napunimo svoje emocionalne i mentalne baterije dajući nam snagu da se suočimo s izazovima svog života. Također nam može pomoći da se ponovno povežemo sa svojim duhovnim ja, što god to značilo za svaku pojedinu osobu.

Nenad Velić, 7.c

Dvije ptice stoje na stablu,
kukavica kuca,
lagano vjetar puše,
leptiri lete okolo,
a ja mirujem u travi.
Osjećam se sretno.

Ema Glušević, 5.a

Ana Jakovina, Zaboravljiva
vila i čudovište iz ogledala

Alonso Tapia Vicente Luciano, 7.a

Moj Split

Gledam svoj grad sa zvonika svetog Duje. U daljini vidim Čiovo kako se smiješi Šolti, a Šolta Čiovu priča viceve. Mršavi oblaci stoje na nebu, a kroz njih prodire sunce. Vidim i Marjan kako se zeleni i more kako se plavi. Također vidim staru Dioklecijanovu palaču kako se veseli jer u nju ulazi još turista. Sustipan gleda na more i na malog Livaju kako šutira u branku. Brodovi u marini stoje i čekaju da njihovi vlasnici dođu i otplove njima. Sveti Frane krsti mnoge bebe. Hotel Marjan je propao kao propali pjevač. Riba pokušava otjerati golubove kao usta herpes. Split je najljepši grad na svijetu.

Ivan Markovina, 4.a

Nimeria Šarić, 4.c

Gdje se sreća može naći?

Ako je tražiš, možeš je naći u prijateljstvu,
obitelji, igri, ljubavi.
Za sreću treba malo.
Da bismo veseli bili,
sreću moraš dati
da prijateljstvo živi.
Sreću moraš dati kad ti je teško
da sreća nađe u čovjeku mjesto
jer sa srećom sve je lakše
da nam život svima paše.

Niko Lipar, 7.c

Fešta na Matejuški

Ne moren van se sad baš sitit zbog čega je točno bila fešta, al znaden da je Matejuška bila puna i da su se ljudi na zidiću stiskali ko srdele u kašeti. Odrasli su sidili i čakulali, a dica su itala bovine i oblutke u more. Sićan se da smo se natjecali ko će najdalje bacit bovan od po kila. Jeli smo baškote pa san u jednon momentu prižednila i otišla do odraslih pitat vode. U jednoj boci od Jamnice bila je voda, a u drugoj rakija i, ka za ne falit, meni je barba ulija do vrija punu čašu rakije. A ljudi moji, ka san ja to popila na eks pa ka san ja krenila pljucat po svemu i svima. Želudac mi se priokrenija naopako, popila san tri litre vode, samo da mi prođe taj gorki okus iz ustin. Bilo je to jedno grubo iskustvo za mene i bome se nadan da se to nikad neće nikon dogodit, barenko ne meni ka iz dišpeta ponovit.

Miriam Karol Maretić, 6.b

U manuškoj kali

Kad su moji roditelji bili mali, uvijek su bili vanka. Igrali su se raznih igara, ali ja o tim igrama ne znam baš puno. Ali znam ovo: igrali su se na kukala, vatala, preskakali su konop. Prava fešta!

O tome mi nisu puno pričali, ali ove priče se ne bi sitala da nisam šetala po manuškoj kali sa mojom babom koja mi stalno priča priče i govori kako joj je bilo lipo kad je ona bila dite. Njeno ditinjstvo je bilo puno drugačije nego moje. Manje škole, manje treninga, televizije i mobitela, a više vrmena na zraku u igri. Blago joj se!

Ana Vrsalović, 2.c

Male priče iz Velog Mista

Bilo van je to kad je moj pape još bia dite. Obožava je čokolatu, a posebno Toblerone. Doma je jema dva pa je otvorio jednoga i polako ga manda; jedna kockica nakon jednog obida. Nesreća je bila u tome ča su njegovi nona, nono i on bili pozvani u goste. Nona je spremila jedan Toblerone za malo dite tih prijatelja. I bili su nona, nono i moj pape u gostima i vratili se doma. Obidvali su i moj pape je iša po Toblerone. „Nona, di mi je čokolata? Ja san jednu bia otvorio i manda, a odi je jedna zatvorena...” pita je moj pape nonu cili zbunjen. Srića da u to vrime nije bilo telefona jer bi domaćini odma digli hajku. Bidna nona ni znala da oni doma imaju dvi čokolade pa je malon ditetu odnila prvi Toblerone koji joj je dospia pod ruku. A mislin da ste skontali da je nona odnila napola smandanu čokolatu. Od toga puta, niti se javljala tim prijateljima, niti ih je pozdravila; propala je u zemlju od srama! A ča drugo?!

Dora Božanić, 6.b

Ana Jelaska, 6.b

Sara Vrdoljak, 8.c

Miriše na proljeće

Stiglo je proljeće. Zima ga je dozivala. Probudilo je prirodu i životinje iz zimskog sna. Livade su šarene, a stabla su dobila ukrasne zelene ogrtače. Ptice selice se vraćaju s juga. Padaju proljetne kiše i sve cvjeta i miriše. Uređuju se parkovi i vrtovi. Dani su sve duži. Sunce je pozvalo djecu na igru i zabavu. Volim proljeće!

Bruna Radosavljević, 3.a

Lilijana Saratlija, 3.a

Ljubičica je sitan i nježan cvijet. Ona je ljubičaste boje. Ima pet latica i srcastog je oblika. Stabljika joj je kratka. Listovi su joj zelene boje i srcastog oblika. Miris joj je jak, ugodan i opojan. Raste na kraju zime i nagovještava dolazak proljeća. Ona raste u šumama, na livadama i ispod grmova. Možemo ju brati jer nije zaštićena biljka.

Roko Vuković, 2.b

Franko Lisica, 3.a

Postala sam petašica

Zvonilo je zvono. Svi smo stali u red. Napokon smo došli u učionicu Hrvatskog jezika. Sjela sam u zadnju klupu pokraj Roka i Frane. Prvo smo se svi predstavili pa smo uzeli nove udžbenike. Počeli smo ih listati i razgledavati. Mislim da nam se prilično svidjela nova razrednica. Nakon sata Hrvatskog jezika otišli smo u učionicu Geografije. Tu sam bila posebno uzbuđena jer me zanimalo hoće li mi se svidjeti ili ne. Na kraju je. Ostali predmeti bili su uobičajeni. Bila sam sretna i osjećala sam se nekako odraslije. Mnogi su mi govorili da je 5. razred velika promjena, čak su mi neki govorili da je težak i nemoguć! Mama mi je rekla da će sve biti u redu i da se ne trebam bojati. Bila je u pravu.

Bruna Kružić, 5.b

Male priče iz Velog Mista

Bia je vruć litnji dan i svi normalni su tili malo mira i tišine, ali – ne! Starom šjor Toliću iz Varoša tovar zavije po cili Božji dan. I pogodite će?! Starom puka film, zaveza tovara za se i reka ženi: „Ženo, gren ja na groblje, stari Sustipan, ovog telca će zavije zavezat ću pa neka tamo mrtve budi, a ne mene.” I gre on tako. Na staru Matejušku sria je par momaka, dečkića će greju na feštu u Marmontovu i koji nisu znali će ih posli čeka.

Na fešti je bilo i furešti i domaćih, a svi su se napili i naplesali da nisu ni ositili neveru će dolazi, tamo put Trogira. Naravno, stari tovar ispod visokih stabla Sustipana ositia je vlagu u zraku i po svoju krenija zavijati. A znate kako kažu, ne zaviji, pogotovo ne po neveri jer to budi strašne zviri i duhove. Kako je zalampalo po prvi put, onih istih par jakih momčina odluči poč će doma utoplo da ne bi naladili bubrige. Dok su se oni kočijon, onako pijani, dotelili do Sustipana, već je lampalo i grmilo ko nikad na tlehu cileg Splita. Kad su oni, onako mokri i umorni, došli do kapije da bi skrenili u Varoš, usrali su se ko grlice jer su u mraku i tmuni čuli zavijanje onog telca tovara. Misleći da su duhovi, skinu se s kočije i trk na noge do šjora Tolića kako bi se sakrili u njega. Onako zapuvani, ušli su mu u dvor i vrišteći ga zvali: „Šjor Tolić, šjor Tolić, nećete virovat će smo vidili!” Kad je ovaj izaša i pita ih će je bilo, svi su rekli da su vidili duha, strašnog duha, koji je vrišta i plašia mrtve na Sustipanu. Očekujući njegovu potporu, razočarali su se, ovaj se kreni smijati i tako dalje. Posli je otkri da je to bia njegov tovar kojeg je ostavi na kapiji.

Na kraju ove štorije valja reć da su svi ovi momci u zemlju propali o sramote i u cilon Velom Mistu, ovon lipon velon gradu, niko van neće ovu štoriju ispričat dobro ko moj nono Rudolf koji je ko dite bija svjedok ovog kunfužjuna i koji ovu cilu štoriju pamti i dandanas.

Darian Duka, 6.b

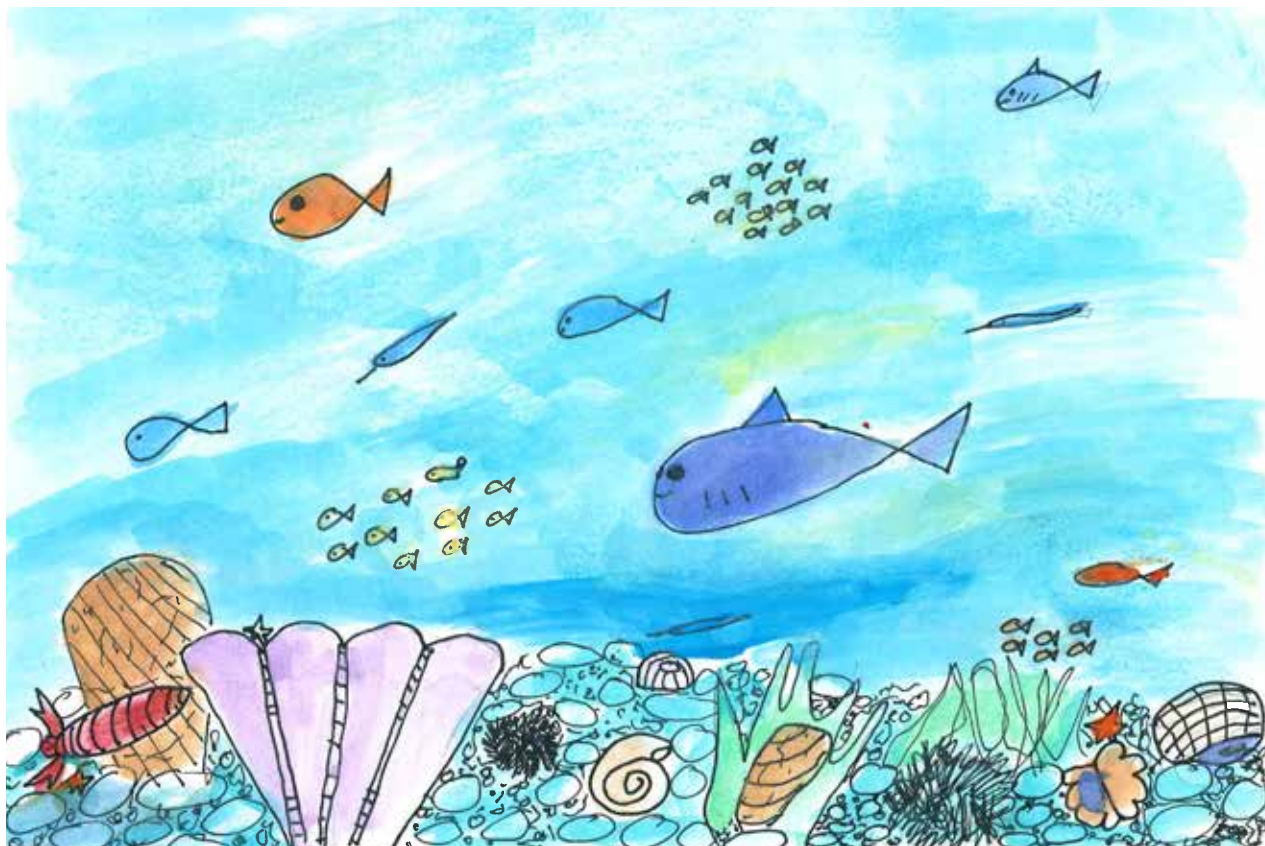
Moj Split

Rodila san se u jednon gradu,
Split se zove.
Tu pisma se čuje svaki dan,
tu svaki dan je ka san.

Tu se stalno priča o Ajduku,
o najbojen klubu na svitu.
Ma lipjeg grada ni,
najlipši je moj Split.

Anja Topić, 5.b

Roko Proso, 8.b

Franka Buntić, 3.a

Čudesno more

Jednom davno živio je maleni kraken. Bio je marljiv i veseo. Njegov djed je bio vojnik i uvijek je vikao da sve iza sebe pospremi i očisti. Mali kraken silno je želio ići na površinu. Smislio je plan da izbjegne djeda i dok je još bila noć, otišao je do prijatelja kako bi dobio malo podrške.

Začuo se neki čudan zvuk s površine i pomislili su da ih tamo čekaju i dozivaju neka bića. Kad su došli, vidjeli su čisto more i brod koji je jurio iza njih. U zadnji čas spasio ih je krakenov djed. Od tada je djed shvatio da treba više paziti na malenog krakena i manje vikati. Djed i maleni kraken zajedno su pospremili kuću i išli se vani igrati.

Lovro Palavra, 3.c

Legenda o Kleku

Bio jedan div po imenu Klek. Živio je na Velikoj Kapeli. Kad bi spavao, jako bi hrkao, a ponekad bi se skotrljao i uništio obližnja naselja. To je ljudima smetalo bez obzira što on nije htio nauditi nikome. Ljudi ga nisu voljeli jer je imao puno žrtava, ali jednog dana došle su vještice. Vještice su diva bacile s planine i pretvorile ga u kamen. Tako je nastala planina Klek!

Marla Kukoč, 4.a

Crni park

Kiša pada. Nebo je crno. U kućama svi spavaju u svojim toplim i mekanim krevetima. Park ispred kuća je mokar i na njega se spustila magla.

Svjetlost uličnih svjetiljki prolazi kroz maglu, ali se jedva vidi. Magla je toliko debela da ne vidiš ništa. Nitko nije u parku, čak nema ni onih malih vrabaca koji jedu komadiće kruha s poda. Kroz velika željezna vrata ulazi jedan čovjek. Odjeven je u crno. Od glave do pete. Sjedne u kut parka na malu klupu. Izvadi aktovku i nasloni je na klupu do sebe. U njoj hrpa novca i pištolj s prigušivačem. Uzme svežanj novca i počne ga brojati i gledati je li sve na mjestu. „Pedeset, sto, sto pedeset, dvjesto...“ Ponovi tako s još nekih 7 – 8 svežnjeva. Počne padati kiša. Očekivao ju je. Podigne crni kišobran i otvori ga. Izvadi pištolj i napuni spremište za streljivo mecima. Odjednom mu zazvoni mobilni. Javi se neki gorki, hrapav i dubok glas: „Jesi li na mjestu?“ upita zagonetna osoba. „Da, jesam“, odgovori čovjek u crnom. „Za tebe imam sedamdeset stotica.“ „To nije dovoljno!“ reče zagonetni čovjek. „Šaljem psa na tebe!“ i završi razgovor s njime na mobitelu. Uplašeno će čovjek u crnom: „Ne, nemojte. Nabavit ću onoliko koliko Vam treba u kratkom vremenu, kod kuće su mi žena i djeca, molim Vas!“ Kada je odnekud počeo lajati i trčati pas, shvatio je da mu nema spasa. Lajanje je postajalo glasnije i bolje se čulo jer se pas približavao. Bio je to belgijski ovčar.

Čovjek je počeo pucati iz pištolja koji je držao u ruci. Uzalud. Nije ga uspio pogoditi. Pas je skočio na njega i odradio ono za što je poslan da učini. Čovjek je ostao ležati na podu natopljen krvlju i kišom, a pas je nestao kao da ništa nije učinio i kao da se ništa nije dogodilo.

Marin Bakotić, 6.a

Dinko Garac, 4.b

Dino Buljubašić, 3.c

Crveni cvijet

Kiši. Mali cvijet je tužan. Od listova je napravio zeleni kišobran. Razmišlja kako će izgledati poslije kiše. Oko njega su prijatelji koji su u istom problemu. Čekaju sunce. Odjednom se pojavilo. Došlo je s dugom. Livada je blistala od sreće. Leptiri i pčele došli su u goste crvenom cvijetu, a on ih je častio slatkim sokom. Igrali su se sve do večeri. Crveni cvijet je od sreće zatvorio latice i zaspao.

Ante Jeličić, 3.a

Skeniraj me!

Manuela Buljan, Ukleti most

Nika Bebić, 1.b

Tuga

U samo četiri slova stalo je toliko različitih osjećaja. Krivnja, praznina, nostalgija, bijes, nezadovoljstvo, anksioznost, frustracija, jad, strah... Toliko pitanja, a nigdje odgovora. Zašto? Kako i zbog čega? Što bi bilo da je bilo, a nije bilo, niti će biti?

Izgubiti nekoga nepovratna je šteta. Bol koja svakim danom boli sve više. Konstantni osjećaji koji dolaze, muče te, a ne možeš ih objasniti. Želiš sjesti na pod, gledati ispred sebe i plakati. Isplakati se ispočetka i ispočetka. Na kraju trebaš prihvatiti kako je, ali to je samo početak kruga koji neprestano traje. Prihvaćanje je teško. Ne želim prihvatiti jer ako prihvatim, onda je to ponovni kraj? Zar ne? Ako prihvatim, znači li to da zaboravljam na sve? Možda bih trebala. Bilo bi mi lakše. Ali, ne želim, i neću. Kad si tužan, ne možeš se nasmiješiti. Možeš, ali se pitaš je li u redu da se smijem? Možda bih trebala i dalje tugovati. Tako onaj koga si izgubio zna da još za njim tuguješ. Pustiti nekoga da ode je tuga. Nekako znaš da ga ne možeš zadržati, da mora otići. A kamo ide? Ide na neko bolje mjesto, bez tuge, ali i bez nas koji ostajemo. Želimo ih čvrsto držati, a oni polako izmiču iz našeg stiska. Nestaju. A mi ostajemo. Možda da uhvatim njihovog anđela za krila, da ga molim da mi ostavi još malo vremena? Da ga molim za još jedan dan, za oproštaj i čvrsti zagrljaj.

Tuga. Osjećaj koji potpuno nikada ne odlazi, ali ga s vremenom lakše skrivamo, duboko u sebi. I s njim naučimo živjeti.

Leona Šerić, 7.a

Ivan Mihalec, 6.c

Ivan Gabrijel Kardum, 6.a

Jesenski dan

Pozdrav, ja sam Jesenka. Vrlo sam mlada jer sam stigla prije 10 dana. Moje, samo moje boje, su crvena, smeđa, žuta i narančasta. Čujte, nisam škrt, ali to su moje boje. Imam najbolje prijatelje na svijetu, a to su: Mandarina, Grožđe, Ljeto, Proljeće i Zima. Obožavam miris kiše, pogotovo kad mene malo zalije. Uz to volim miris svojih kestena.

Kada sam došla, odmah sam stavila svoj šareni šešir pun kestenova. Obožavam ga, zato što je najbolji i najljepši od svih ostalih. Šetam gradovima, selima i šumama. Bacim po koji kesten i listić da bi ih ljudi mogli skupljati. Onda odem do svog ureda da vidim spavaju li moji vojnici. Naravno da spavaju, uvijek ih tako nađem. Izvadim trubu iz svog šešira, zatrubim, a onda se vojnici iz stopa dižu. Svakom vojniku jedan posao. Naprimjer, Jesenac ide u svoj ured da izdvoji najljepše listove da ih pusti da lete na pod, Kestenac mi obogaćuje šešir svim jesenskim stvarima i pomaže mi obući moj kaput. I oni tako rade cijeli dan dok pijem kavicu s oblakom i kišom. Onda mi dođu Sunce i Mjesec. Sunce priča kako mu je danas bilo naporno, a tek sutra... Tako svi oni odoše, a ja se bacim na posao. Idem u svoj ured smišljati plan za sutra. Tako dođe Mjesečev dio, uz njega pozovem vjetar. Skinem svoj šeširić i kaput te ih stavim na posebno mjesto. Legnem spavati u svoj jesenski krevet i pokrijem se svojim lisnatim pokrivačem. Zaspem, a tada ne znam što se događa, ali mislim da je sve u redu. Ujutro se probudim i radim sve isto, samo vojnici rade nešto drugo.

Ja, prekrasna dama, budim svakakve osjećaje u ljudima.

Budim tugu u ljudima, da, tugu. Razlog je zato što ljudima smetam i ne mogu brati grožđe, a i zbog toga što su neki prekinuli neku svoju vezu.

Budim sreću, ahh, barem nešto dobro. Budim sreću zato što ljudi mogu brati grožđe, nalaziti kestenove, nositi duge rukave (oni koje to vole) i zato što se vole šetati po mojim prekrasnim šumama. I to je to, vidjeli ste moj dan, a sad moram ići raditi.

Pozdravlja vas Jesenka!

Marijeta Ančić, 5.b

Klara Duka, 3.b

Hana Voloder, 2.a

Jabuka i jež

Bio jednom jedan jež koji je u jesen tražio hranu. Našao je stablo jabuka i par jabuka je palo, ali sve su bile trule osim jedne, netaknute. Došao je do nje, ali ga je ona zaustavila... Jabuka mu reče: „Oprostite, gospodine, što vi radite ovamo?“ Jež joj odgovori: „Tražim hranu za zimu. Taman sam Vas ugledao da Vas uzmem jer ćete mi biti najbolja hrana.“ Jabuka reče: „Pa što ti misliš da ja želim zapeti kod tebe... pa daj samo odi...“ Jež se naljuti i iskoristi svoju moć. Zakotrlja se u jabuku, a jabuka ostane na njegovim oštricama. Jež sav sretan ode u svoju veliku kuću i počne se hvaliti obitelji i prijateljima...

Andrea Gabrić, 4.b

Klara Smiljanić, 2.c

Moj jesenji dan

Jednog jesenjeg dana otišla sam vani. Volim ići vani kada je jesen. Skakala sam po lišću cijelo vrijeme. Našla sam prekrasan žutonarančasti list. Odlučila sam da ću ga ponijeti kući i oslikati ga ili nešto drugo napraviti od njega. Još sam se ostala malo igrati vani pa sam otišla kući.

Odlučila sam da ću list ipak oslikati. Naslikala sam lisicu i list poklonila svojoj mamoj i rođici. Lijepo je poklanjati drugima ono što sam izradiš.

Diana Tokić, 3.c

Rita Petrošić, 3.b

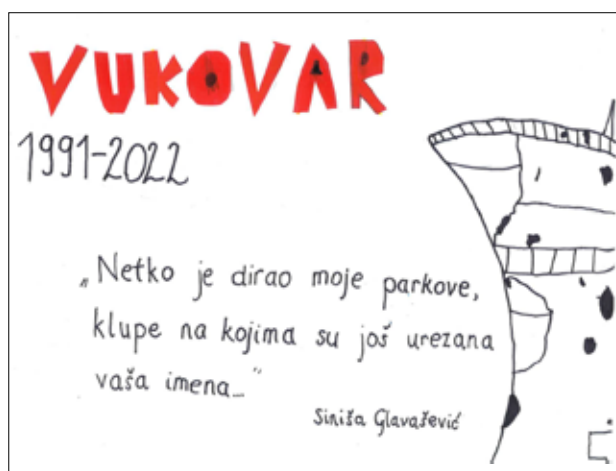

Ameli Prančić, 3.b

Vukovar

Vukovar je stradao.
 U Vukovaru je uništen vodotoranj.
 Krvave ulice su napuštene.
 O ratu u Vukovaru pričao je cijeli svijet.
 Volim Vukovar svim srcem.
 A volim i svoju domovinu.
 Rat je završio i nikad se više ne ponovio!

Duje Kovačev, 3.c

Nora Dolci i Rafaela Vidulin, 4.c

Toni Valerijev, 4.b

Karla Šušnjar i Nikola Mateljan, 4.c

Marlena Bebić, 6.a

Da mogu vratiti vrijeme

Vrijeme je neprocjenjivo. Ono je kradljivac djetinjstva i ne smijemo ga uzimati olako. Ovisno o dobi, svi ga shvaćaju drukčije. Djeca će reći da nemaju dovoljno vremena za igru dok će odrasli reći da nemaju dovoljno vremena za obaviti svoj posao. Da mogu vratiti vrijeme, vratila bih se u doba koje sam provela u vrtiću Princeza.

Neki misle da je školsko doba najljepše, no za mene je to vrtićko doba. Suze mi krenu niz lice kad se sjetim svoje drage prijateljice Iris. Zajedno smo izrađivale narukvice, jedna drugoj plele pletenice, odlazile na izlete... Uvijek je znala izmamiti osmijeh na mom licu. Razumjela me kada nitko drugi nije. Bile smo nerazdvojne. Najtužniji dani bili su mi kada ona ne bi došla u vrtić. Da se mogu vratiti u prošlost, rekla bih joj da mi njeno prijateljstvo puno znači i da ću uvijek biti tu za nju. Kako smo samo bile naivne kada smo posljednji put prošle kroz vrtićka vrata misleći da će taj dan biti kao i svaki dotada. Mislile smo da su Split i Varšava blizu i da ćemo se posjećivati nakon škole. To se, naravno, nije dogodilo. Zadnje riječi koje mi je uputila bile su: „Vidimo se sutra!“ Cijelu noć sam provela ležeći na jastuku mokrom od suza jer je jedina osoba koja se sa mnom družila sada kilometrima daleko. Njen glas nisam čula od toga dana. Da se mogu vratiti u prošlost, zagrlila bih je i rekla joj da se javi, da svrati u Split. Htjela bih još jednom čuti njen glas, vidjeti taj dragi osmijeh, primiti je za ruku...

Iz tuge koju mi je njen odlazak prouzročio zaključila sam da je nekim ljudima suđeno ostati u našim životima, a drugima nije. Ipak, vrijeme provedeno s Iris ostat će mi u najljepšoj uspomeni.

Lucija Biško, 6.c

Nikolina Pjevac, 8.a

Lara Grgurević, 6.b

U kinu

Rodendan se slavio u kinu. Prije kina, našli smo se u igraonici i tamo pojeli tortu. U početku nas je bilo malo. Boja san se da nas neće biti dovoljno. Ali, srića, privarija san se! Svi su došli. Bila je ludnica. Svi su se počeli glupirati, smijati, skakati, čak su mi i jednu patiku skinili.

U kinu je bilo zanimljivo. Neki su se gadali kokicama. Neki su se stalno smijali. Ovo van pari sve glupo, ali ja san uživa.

Luka Kuzmanić, 2.a

Uspomene

Kad mi je bilo pet – šest godina, ni o čemu nisam brinuo, igrao bih se po cijele dane s prijateljima, zabavljao se, trčao, skakao... Najljepše uspomene vežu me upravo za to doba. Ujutro bih se probudio, majka bi me obukla, pojeo bih pahuljice i zaputio se u dan s roditeljima koji žure na posao. Još pospan stigao bih u vrtić i ugledao sva ta lica dragih prijatelja. Odmah bih se razbudio i nasmijao jer sam znao da me čeka još jedan dan bezbrižne igre. Želio bih ponovo doživjeti onaj osjećaj kada roditelji ranije dođu po tebe u vrtić. Svi drugi ostaju još dva sata dok ti misliš da si najveća faca na svijetu. Nakon vrtića otišao bih kući, ručao, gledao RTL Kockicu do četiri sata popodne i onda izašao na igralište gdje bih s prijateljima iz kvarta igrao nogomet do iznemoglosti. Ova životna dob jedna je od najljepših. Za sve bih htio zahvaliti mami i tati kojima sigurno nije bilo lako učiniti mi djetinjstvo nezaboravnim. Razmišljajući o tim lijepim danima djetinjstva, osjećam neizmjernu sreću, zadovoljstvo i zahvalnost.

Rino Grubišić, 8.b

Martina Ema Stoilova, 2.c

Lola Stipičić, 6.a

Budućnost

Kad pomislim na budućnost i gdje ću biti za deset, dvadeset godina, ne znam gdje ću živjeti, što ću raditi, čime ću se baviti... Ono što znam je da ću biti sretna i okružena ljudima koje volim.

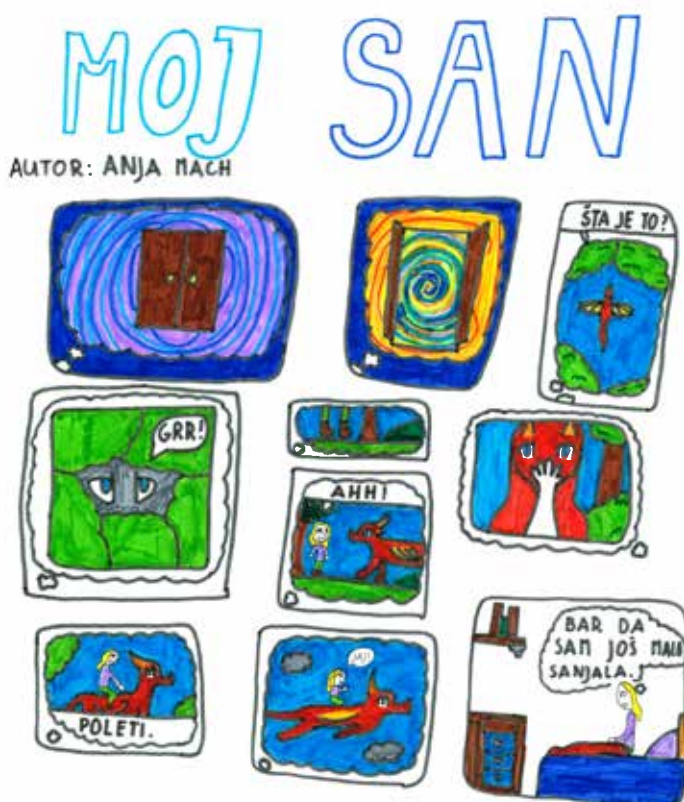
Vrlo sam snalažljiva osoba i imam osjećaj da se to neće promijeniti. Nikad mi nije dosadno. Uvijek nešto radim: šivam, krojim, bojim, dizajniram, uređujem, slažem... Volim provoditi vrijeme na zraku, igrati odbojku s prijateljima, sjesti u kafić ili park, razgovarati o različitim temama. Ipak, razgovor nije moja jača strana. Često se izgubim u mislima, ne uspijevam uredno posložiti riječi. To je jedan od glavnih razloga zbog čega učitelji misle da nisam učila, a znam više od većine učenika. Sve razumijem, ali to ne mogu objasniti. U budućnosti neće biti profesora koji će me ocjenjivati, svejedno, želim poboljšati svoju komunikaciju s drugima. Želja mi je putovati. Vjerujem da sve mlade osobe to planiraju, no s vremenom odustanu jer im putovanja prestanu biti prioritet. Nadam se da ću putovati u mnoge države, posjetiti poznate gradove, kupati se na prelijepim plažama. Nadam se da će Marica i Ema još uvijek biti u mom životu.

Svjesna sam da budućnost nosi brojne prepreke, no sigurna sam da ću ih savladati. Mislim da je najvažnije biti hrabar i ne bježati od izazova jer u starosti ljudi više žale za onim što nisu učinili nego za onim što su učinili.

Katarina Juras, 8.a

Bruna Radosavljević, 3.a

Anja Mach, 5.b

Moj rođendan!

Lani nisan slavija rođendan zbog korone. Zato je ove godine bilo toliko prijatelja da ih nisan mogla izbrojit. Muški su igrali nogomet, a cure skakale na napuhancu.

Bilo je svega: Coca-Cole, Fante, kokica, Spritea, torte i pizze. Ima san dvi torte: jednu od čokolade, a drugu od voća. Bile su odlične. Svi su ih jeli, ali posli se više nismo imali snage igrati.

Borna Glavurtić, 2.a

Nogometna utakmica

Taj dan smo u školi gledali nogometno prvenstvo: Hrvatska – Brazil! Radili smo zastavice da možemo navijati. Na poluvremenu, mama je došla po mene. Žurili smo...rezultat je bio 1 : 0. Ubrzo je pao gol, svi smo vikali od sreće, a ja sam mahala, mahala, mahala... Hrvatska je izjednačila 1 : 1. Došao je trenutak penala. Gooooo!!!! Pobjedili smo. Cijela kuća se tresla od sreće, ne samo kuća, nego i cijela ulica. Ja znam da su pomogle i moje zastavice!

Kristina Šikić, 2.a

Lana Štanjo, 8.b

Pismo odraslom meni

Dragi Domagoj,

nadam se da si sretan, zato što ja nisam. Škola je dosadna i depresivna. Mama govori da učim za sebe, ali ona me tjera da učim... Kad završim školu, želio bih biti arhitekt, dizajner interijera ili nešto u vezi s autima. Nadam se da si uspio naći posao koji ti se sviđa i da si zadovoljan. Pitam se jesi li uspio ostvariti svoj puni potencijal u vježbanju. Predlažem ti da kreneš na dijetu koja ne uključuje masti, šećer i sol. Radi i uči kako bi postigao najbolju verziju samog sebe. U kakvom si odnosu s obitelji? Znam da su ponekad naporni, ali pretrpjet ćeš to, uostalom, stariji si i puno iskusniji od mene. Pretpostavljam da nisi putovao, ali trebao bi vidjeti svijet jer zaista je lijep i raznolik. Puno je loših stvari na ovom svijetu, nadam se da su se političari pobrinuli da bude bolje, premda sumnjam... Moraš znati da što si stariji, imaš i veću odgovornost. Zato bih želio da znaš da se ne ženiš prije tridesete. Trebaš zaraditi dovoljno kako bi se mogao brinuti o svojoj obitelji. Za kraj bih ti poručio još samo jedno, a to je da radiš što god želiš dokle god si sretan i ne štetiš drugim ljudima.

Domagoj Jurišić, 8.b

Tea Mijalić, 6.a

Brat i ja

Moj brat i ja svađamo se najmanje tri puta dnevno. To se odnosi na radne dane kad je on popodne u školi, a ja ujutro. Preko vikenda se ta brojka značajno povisi. Razlike smo četiri godine, što i nije tako mnogo. U isto vrijeme čudno je pomisliti kako će već iduće godine biti punoljetan. Teško mi je to pojmiti budući da se ponaša kao da je on četiri godine mlađi, a ne ja. On je jedina osoba koja poznaje moj živčani sustav. Zna točno koje gumbe pritisnuti i koju temu potaknuti da ja skočim i poludim. Ali zato znam i ja njegove slabe točke i kako učiniti da mu vena skoči na vratu. Najčešće se prepiremo oko kupaonice. Treba mu cijelo desetljeće da obavi što ima, a potroši i cijelu toplu vodu kao da je jedini u stanu. On trenira boks, a ja karate pa učestalo spariramo. Uglavnom on pobijedi ili mama prekine borbu zato što joj smetamo dok gleda seriju. I moj je brat pohadao Osnovnu školu Manuš pa me gotovo svaki učitelj na početku zabrinuto upitao: „Bošnjak?! Nije ti valjda Petar brat?“ On i ja imamo posve oprečna stajališta o brojnim pitanjima kao što su politika, feminizam, Sjedinjene Američke Države itd. Često održavamo debate u dnevnom boravku, nekada se ti razgovori oduže i do ponoći. I u glazbi imamo drukčiji ukus pa kada on pusti na najjače neku „težu Balkaniku“, ja raspalim svoju stranu muziku. Tako izludimo i mamu i mačku. Često se svađamo, ali se često i zezamo. Volimo se ujediniti protiv roditelja i imamo šale koje samo mi razumijemo. Kad sam bila manja, često sam maštala o tome da sam jedinica ili bar starija. Sada se ne bih odrekla svoga brata ni za što. Koliko god se „mrzimo“, toliko se i volimo.

Marica Bošnjak, 8.a

Luka Radić, 5.a

Obid

Prvo se zažuti kapula,
stavi se na malo uja.
To se onda šufigaje,
i to traje.
Kuća dobije vonje,
a svi su boje voje.
Na to se kozice stavidu
šupijačon mišadu,
bilin vinon se zalijedu,
dodaju se riži
jer rižot svi volidu.
I na kraju moran ti ništo reć,
Bez ljubavi ne možeš ni kuhat ni peć.

Kate Bogdanić, 4.c

Cvita Nevistić, 1.a

Bakalar

Na Novu godinu tata kuha bakalar. Njima je to velika fešta. Pa neka im je, jer za mene nije! Ja bih radije ništa. Ja tu feštu s bakalarom razrijedim tako što iza svakog zalogaja popijem čašu vode.

Nikola Juras, 2.a

Kaja Parać, 7.a

Manuela Buljan, 7.c

Ivan Družijanić, 7.b

Fešta

U mojoj familiji svi vole fešte. Feštajemo rođendane, krštenja, krizme, vinčanja, a dikod i sprovode. Sve su to prilike da se okupimo, lipo popijemo i izidemo, nasmijemo se, družimo, a koji put i naplaćemo. Ali, pari mi se da i tu uvijek neko izvuče deblji kraj, a to je onaj koji zove na feštu. E bome, njemu nije lako. Na primjer moja mater, šta se ona umete kad imadu doć gosti.

Prvo nas sviju postroji ka soldate, a onda podili upute i zapovidi: „Kuća mora blistat! Ne smimo se osramotit! Nemoj da vidin koju bičvu ili ne daj Bože mudante!“ reče nan, a mi znamo da misli ozbiljno, jerbo joj ona žila iskoči na vratu.

Svi se odma bacimo na posal: strugaj, čisti, fregaj... Koji put mi se pari da nan umisto gostiju stiže sanitarna inspekcija! Dok mi rintamo, ona kuva. Ne more to bit jedno jelo, a ne, neeee! To mora bit obid za kraljeve, u sljedovima, jerbo ne smimo se osramotit, pa ona kuva i nakuvaje. Ne bi smilo bit na knap! A šta da je neko tija repete?

Do vrimenta dok gosti napokon dođu, svi smo satraveni, a moraš se još smijati i svih zabavljati, a najradije bi poša leć. Ajde, nekako sve zaboraviš kad počnu stizat pa se grliš i jubiš, dok za stol ne sidne grintava teta i stane žugat. Ka nije da ne vaja, nego je nešto boli štumik pa sve gleda i čini face. Pa je pršut prislani, a juva vruća, je li meso domaće ili iz Lidla?

A jadna mater, koluta očima. Srićon, ostali spase stvar pa tetu uvate u đir i rećedu jon da prestane ronjat. Jedva čekani da ona nešto skuva pa da ja nju mogu štucigavat ka ona moju mater.

Kad smo se svi lipo najili i napili, podružili i nasmijali, gosti odu ća, a mi opet strugaj, čisti, fregaj. Mogu van reć da volin fešte, al bi rađe da su kod drugoga!

Ema Kandić, 5.b

Učenici 2.a

Zvonimir Pleić, 1.b

Kako se feštaje na Uskrs

Ka će svi znamo, Uskrs je jedan jako značajan blagdan za nas kršćane. Sve počinje sa svečanom ponoćkon noć prid Uskrs. Cila familija gre u crikvu i zajedno se moli i svetkujemo taj blagdan. Na uskršnje jutro kad se probude, ukućane dočeka lipo urešen stol sa raznon spizon ka će su pršut, sir, jaja, šunka i francuska salata.

Nakon će se svi dobro najidu opet se gre u crikvu, posvećuju se sirnice, jaja i masline, a onda se ide u šetnju gradon. Malo prije lipog obida, dica traže uskršnja jaja. Neritko se dogodi da neko dite uzme plastično jaje pa u popodnevnnon tucanju sve pobidi. Na obidu se skupi rodbina, a nekad i prijatelji. Uobičajeno se jide dobra juha i janjetina s mladon kapulicon i salaton. Svi budu sritni i uživaju s familijon će je i čar ovog kršćanskog blagdana. Najveća dičja zabava pored traženja jaja je i tucanje njima. Pobidničko jaje dobije niku nagradu i svi budu sritni i smiju se. Ka će san već spomenila, često se dogodi da neko sebi uzme plastično jaje i tako prekrši pravila igre.

Ostatak dana svi i dalje slave i feštaju, a uskršnja atmosfera se ositi sve do navečer kad svi sritni i zadovoljni gredu leć i u veseju iščekivat idući Uskrs i feštu!

Anja Topić, 5.b

Maštovite maškare

Uoči maškara sjedila sam za stolom i na papir pisala sve što želim biti za maškare. Ispisala sam cijeli papir i dala ga mami. Razmišljala sam što će moji prijatelji biti za maškare. Mama je pročitala popis i rekla da ne možemo to kupiti jer smo u velikim troškovima. Bila sam tužna, ali sam ju razumjela. Odjednom mi se upalila lampica i odlučila sam napraviti masku od kartona. Bit ću roza jelen!

Napravila sam oblik maske, zalijepila roza kolaž na karton, ukrasila ga i stavila na stol. Došao je dan maškara. Stavila sam masku i krenula u akciju. Djed je došao po mene i krenuli smo kod bake. Kad smo stigli, svi su bili u šoku. Baš mi je bio gušt! Živjele maškare!

Skeniraj me!

Ema Tolić, 3.c

*Dora Božanić,
Dan s Ivanom Brlić-Mažuranić*

Damir Puača, 4.c

Uskršnji zeko

Moja baba i dide uvijek pričaju o mojin glupostima kad je neka fešta.

Kažu da san imala 2 il' 3 godine. Bila san jako razmažena jer onda nisan imala ni braće ni sestara. Bia je Uskrs. Od uskršnjeg zeca san zaželila nekog plišanog hrčka na baterije il' na navijanje. Čekala san ponoć da mi dođe zec. A ta ponoć je u stvari 9 uri. Rekli su mi da su ga vidili iz druge sobe kroz prozor pa san i ja trčala tamo vidit, ali ništa.

Kad san se vratila u svoju sobu, roditelji su vikali: „Lorena, stiga je zec!“ Čekala me vrića puna poklona. Ali, na vrhu nije bilo moga plišanog hrčka na navijanje. Poludila san, počela san se derat, plakat. Vikala san: „Zašto zec nije donija hrčka?“ Ali, baba dolazi iz sobe sa njim u ruci!

Ko je moga mislit da san bila takva!

Lorena Stanić, 7.c

Prva pričest!

Sićan se svoje proslave prve sv. pričesti. Uzbuđenje je trajalo danima.

Rezervirali smo lipi restoran. Mama je pripremala kolače i torte, pozvali smo rodbinu i prijatelje. Ali baš na taj najlipši dan, na izlazu iz crkve, iša san glumit frajera. Zaboravija san da na sebi iman veštu, pokuša pribacit nogu priko stupa i pa.

Upa san u blato. Možete mislit kakva je bila vešta. Više nije bila bila. Samo san mislija da me ko ne vidi.

Niko Pavlović, 7.c

Marino Gnječ, 7.a

Fešta Svetog Duje

Neka čuje cili svit, sveti Duje čuva Split! To smo Bruna i ja napisale dok smo još bile u vrtiću.

Taj dan, cili naš vrtić je iša na Rivu na proslavu Svetog Duje. Obukli smo se u splitske mon-ture. Uru vrmena smo šetali po Rivi, po najvećen zvizdanu, znojili se, a činili smo fintu da nan je baš lipo u onin veštama. Zalipila mi se fudra od vešte, kolet mi je bija mokar, mater mi je uti-rala neke male postole jer su mi išle na veštu. Ali, štaš? Za lipotu moraš pritrpit.

Skoro san zaboravila da se doma moraš vratit bar s jednon kuvačom.

Marijeta Matijević, 5.b

Moj Split

Kamene kuće, zeleni Marjan, Jadransko more, to je naš Split. Na vrhu Marjana vijori se zastava naše domovine, a u buci grada sunce s neba ga lijepo obavlja poput dekice. Šolta tamo još budna od turista, nikako da odu. Duje nas pozdravlja svojim zvonom, a brodovi svojom ljepotom. Poljud se ljuti na svaki klub koji pobijedi Hajduk. Dok on to radi, Prokurative se igraju s golubovima. Sve je to moj Split!

Emanuel Maria Mustapić, 4.a

Vanda Rajić, 8.b

Darijan Duka, 6.b

Prvi dan lita

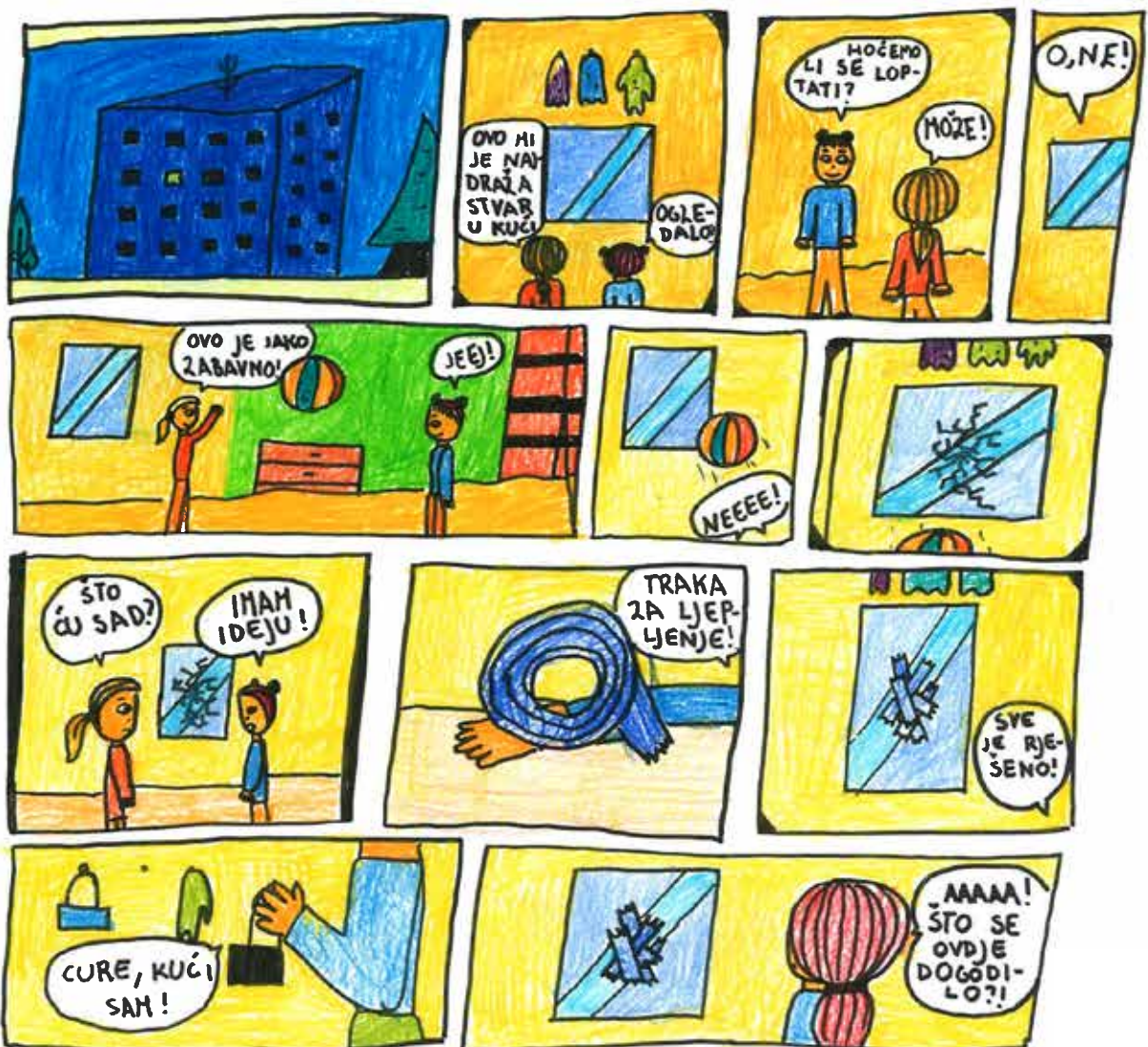
U mojoj porodici slavi se prvi dan lita. Otac nas vodi na more, na Fire!

Lani smo tako sve spremili i taman da ćemo krenit, a evo ti oca da uzmemo balun za picigin. Oden ga uzet di je jučer bia, al šipak, nema ga! Ima tri dana otac ga je kupia. Ne bilo koji balun, nego balun s grbom Hajduka. A Hajduk je svetinja, znači balun je svetinja. I ajde traži! Baluna nigdi. Otac sia i čeka, ne zanima ga ništa, oće svoj balun, Hajdukov balun. Sad je samo to bitno. Briga ga šta si spremia stvari, obuka kostim i šta je skoro pet uri. Nema nigdi iz kuće! Traži! On sidi i brontulaje. Brat i ja ka da uskršnja jaja tražimo. Nakon tri ure, mater je došla doma s posla. U čudu gleda oca u kupaćima i kuću ka da su lopovi bili. Nas troje crveni od vrućine i traženja. Otac muči, više ga je i nervoza kalala. Onda i mater krenila tražit. Mi se deremo: „Sve smo prigledali!“ Otac nabraja sve zabrane ovoga svita: „Nema Firula, nema picigina, nema mora do idućeg lita!“

Sad je opet nervozan, samo oće svoj balun! Onda mater gurne malo onu prvu komodu do vrata, kad eno ti svetinje, eno ti Hajduka! Proša je cili dan u traženju pa smo na kraju morali ić leć. Propala nan fešta! Zato sad balun stoji na najvišoj kredenci, na postolju. Ne smi se dirat, a picigin igramo s običnin.

Mia Buljubašić, 5.a

LOPTA I OGLEDALO

Hajdukovi juniori

Jedva san čeka da završi škola da mogu gledat utakmicu. Igrali su Hajdukovi juniori. Ja ih obožavan! Stadion je bija pun. Svi su vikali i navijali. Pivali su in lipe pisme i zato je naš mladi Hajduk pobijedija. Živija Hajduk!

Roko Babić, 2.a

ODBOJKAŠKI BUBANJ

Lucija Družijanić, 5.c

Srića i nesrića u mojoj porodici

Druge subote u 3. mjesecu bija je tmuran dan. Kad se moja porodica probudila, otac je doša do akvarija i vidi-ja kako su se dvi ribice okotile. Fešta! Da, dobro ste čuli, ribice su se okotile, a ne omristile.

Rič je o vrsti guppy koja mlade ribice okoti žive. Odma nas je zva, a sestra i ja smo mislili da nas zeza i nismo mu virovali jer smo tek jučer tu ribicu stavili u mrijestilište. Mrijestilište je mala posuda koja pluta u akvariju, u kojoj se ribice kote ili mrijeste (ovisno o vrsti). Kad san se uvjerija da me otac ne zeza, bija san sritan, nisan se moğa odlipit od akvarija pa san i marenda-va uz taj lipi prizor. Svi su bili sritni i uzbuđeni.

Moja sestra (zanovijetalo), išla je na rodendan prijatelju iz razreda, mater i otac su je odveli, a ja san osta doma jer san ima pisat domaći. Cili štufovan od takvog života, pogledan opet prema akvariju i vidin da se još jedna ribica okotila. Fešta!

Počea san in davat imena, ali kad san vidija da su se odjedanput okotile još 3, odusta san. Dok se moje zanovijetalo vratilo s rodendana, okotilo se još 5 ribica, a u dvadeset minuti još 8! Na kraju ih je bilo 13! Koja porodica!

U iston danu san gleda i rođenje i smrt nekih ribica. Nažalost, 6 ribica postalo je spiza za druge, velike ribice. Sad mislin da to i nije bila baš neka fešta.

Luka Radić, 5.a

Učenici 2.b

Nina Kapetanović, 2.a

Tea Buzdovačić, 7.b

Toni Balint, 6.b

Laura Skeledžija, 4.c

Roza Kraljev, 3.c

Tetin pir

Teta Ljilja se udaje!

Doduše, mladenci nisu bili u cvitu mladosti, ali teta je uvijek govorila da nije priša. Datum je bija 25.11., na Svetu Katu. S nestrpljenjem i radošću, čekala sam taj dan. Teta Ljilja je za mene i sestru unajmila lipe bile vešte, tipične za djeveruše. Mama nas je spremila i cila moja familija se spremala da što dostojanstvenije obilježimo taj događaj.

Prvo sastajanje svatova bilo je u jednom lipom restoranu uz more u Stobreču. Došli smo tamo na vrime, a dočekali su nas teta Ljilja i barba Željko.

Teta Ljilja je imala raskošnu i romantičnu bilu vjenčanicu s dodatkom koji se vuka po podu. Na glavi je imala srebrnu krunu, veo, lipu ogrlicu i rećine od biloga zlata. Kuma Vedrana joj je kupila prekrasan buket cvića. Barba Željko je na sebi ima elegantan crni veštit. Iskreno, Željkov kum je meni sličija na Andreja Plenkovića.

Fotograf je rukama da znak mladencima da se pripreme za slikavanje prije nego šta počne kiša. Izašli su na pješčanu plažu uz more, a vratili su se za desetak minuti. Kasnije mi je teta pričala da kad je zauzela prvu pozu za slikavanje,

u usta su joj uletile prve kapi kiše jer je raširila usta u široki osmjeh. Za drugu sliku joj je fotograf reka da pogleda u nebo, a onda joj je upala velika kap kiše u oko pa se sva iskrivila. Ostale slike su isto napravljene na brzinu, ali kad su stigle za par tjedana, uopće se to nije primijetilo. Teta Ljilja je zaključila da su najromantičnije slike za kišnoga vrimenta.

Nakon šta su svatovi nešto gricnuli, otišli su u koloni prema crkvi Gospe od Zdravlja. Ja sam bila djeveruša, zadužena za nošenje kušinčića s verama. U autu se dogodila mala nezgoda. Kušinčić s verama je bija u kesici s kojom sam ja mlatarala pa su vere ispale s kušinčića. Srićom je mama to primijetila na vrime i brzo ih našla.

Crkva je bila lipo uređena. Ostali su cvitni aranžmani iza blagdana Gospe od Zdravlja. Osjećala sam se kao u bajci. Svećenik je lipo drža obred i stalno ponavlja: „Sveta Kata – ljubav na vrata“. U biti se kaže: „Sveta Kata – snig na vrata“.

Na kraju su se teta Ljilja i barba Željko jedno drugome zavitovali na vječnu ljubav i razminili

Laura Ratković, 4.b

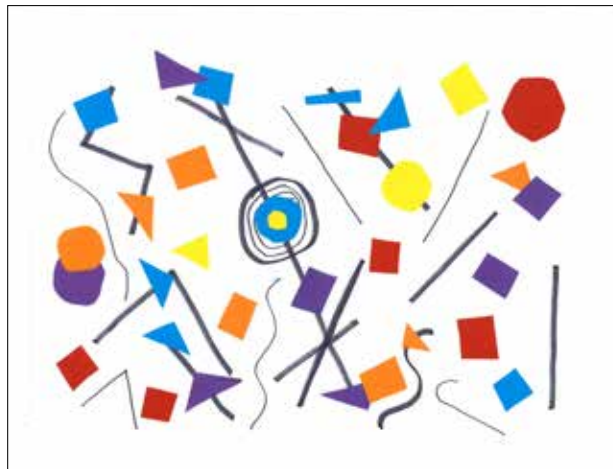

Lidija Gloria Pranić, 4.b

vere koje sam ja na vrime dodala kumi Vedrani. Poljubili su se i bili upravo vjenčani. Na izlasku iz crkve smo mi dica mladence posipali cvićen. Posli vjenčanja smo išli na večeru u isti restoran u Stobreču. Tamo smo se zabavili, jeli, pili, plesali i pivali.

Na odlasku je počeo pljusak. Teta je pokisla ka pivac. Cila vjenčаница joj je bila natopljena kišom i dobro je otežala. Najgore je bilo barba Željku. On ju je mora prinit priko praga, a kako mu je bilo, samo on zna.

Laura Čorić, 5.a

Lana Radić, 1.a

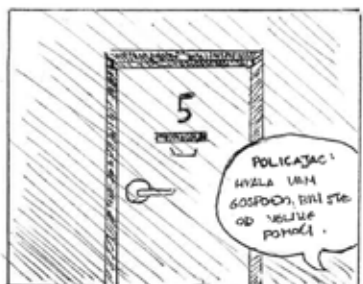

Amelie Ševeljević, 5.a

KNEGINJA IZ PETRINJSKE ULICE

POSLE...

NASTAVIT ČE SE...

Zdenac

Marijeta Matic, 8.c